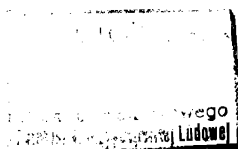

5 listopada 1924 r.

URZĄD PATENTOWY

C04b 15/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

№ 318.

Kl. 80 b₃.

Oscar Smreker,
Berlin (Niemcy).

Sposób wyrobu przedmiotów z betonu żwirowego, z wkładkami betonowymi z azbestu i cementu, nadającymi się do obróbki.

Zgłoszono: 2 stycznia 1920 r.

Udzielono: 26 czerwca 1924 r.

Ze względów gospodarczych, jakoteż trwałości i odporności, sporządza się, jak wiadomo, wiele przedmiotów z betonu żwirowego, które dawniej wyrabiano z drzewa, jak np. podkłady kolejowe, belki, słupy, maszty i t. p. Ponieważ betonu żwirowego po skrzepnięciu i stwardnieniu nie można obrabiać, musiano w tych miejscach, które miały służyć do umocowania śrub, gwoździ i t. p., jak np. przy podkładach kolejowych, celem przytwierdzenia szyn, zastosować inny, nadający się do obróbki materiał. W tym celu zastosowano z dobrym skutkiem beton z azbestu i cementu, który łatwo można obrabiać i który jest trwały oraz doskonale łączy się z betonem żwirowym tak, że na złączeniach nie powstają żadne rysy, przerwy, odstawania i t. p. Aby różne rodzaje betonu podczas łą-

czenia ich nie mieszały się ze sobą i grudki betonu żwirowego nie dostawały się do betonu z azbestu i cementu, przez co zdolność obróbki stałaby się iluzoryczną, zastosowywano dotychczas podczas wypełniania formy obydwoma rodzajami betonu przedziółki blaszane, które, po wypełnieniu i wygładzeniu mieszaniny, wyciągano. Jeżeli to nastąpiło zbyt wcześnie, to pomimo tego nie można było uniknąć dostawania się grudek betonu żwirowego do betonu z azbestu i cementu. Jeżeli zaś wkładki blaszane wyjęto za późno, to cierpiało znów na tem łączenie się różnorodnej mieszaniny, wskutek czego tworzyły się później szpary, albo wkładki betonowe z azbestu i cementu powoli całkowicie się rozluźniały. Oprócz tego przedziółki blaszane można było zastosować tyl-

ko w takim razie, jeżeli powierzchnie styczne tworzyły proste linie albo nieznaczne łuki.

Według niniejszego wynalazku, podczas ręcznego lub maszynowego ubijania, albo obopólnego wstrząsania różnorodnych rodzajów betonu, celem niejako odosobnienia ich, zastosowuje się sita lub plecionki z cienkiego drutu, blachy, tkaniny azbestowej, lub innego odpowiedniego materiału. Po sporządzeniu przedmiotu przegródki te pozostają w nim nadal, a mają tak wielkie oczka, że wprowadzie grudki betonu żwirowego zupełnie nie dostają się do betonu z azbestu i cementu, jednak nie wpływają ujemnie na łączenie się w jednolitą całość obu rodzajów betonu w miejscach stycznych ich powierzchni.

Ponieważ przegródki pozostają nadal w danym przedmiocie i nie wyjmują się ich przed stężeniem betonu, przeto kształt ich jest dowolny; nie potrzeba więc zachowywać pewnych ścisłych granic w nadawaniu kształtu betonowi z azbestu i cementu, jako wkładce w beton żwirowy, jak to ma miejsce przy zastosowaniu przegródek do wyjmowania.

W ten sposób otrzymuje się według niniejszego wynalazku przedmioty z betonu żwirowego z wkładkami betonowymi z azbestu i cementu, przyczem obydwa rodzaje betonu tworzą jednolitą całość, a jednak wkładki mogą być dowolnie obrabiane. Można je strugać, ciąć, wiercić, zapuszczać w nie śruby i wbijać gwoździe, a zatem i przytwierdzać do nich wszelkie części konstrukcyjne.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób wyrobu przedmiotów z betonu żwirowego z wkładkami betonowymi, nadającymi się do obróbki, szczególnie z azbestu i cementu, tem znamieny, że obydwa rodzaje betonu podczas formowania przegradza się sitami albo siatkami z odpowiedniego materiału, które pozostają w sporządzonym przedmiocie, mają odpowiedni kształt do wkładek betonowych i posiadają takie oczka, iż wprowadzie grudki betonu żwirowego nie przedostają się przez nie, jednak następuje połączenie się obydwóch rodzajów betonu w jedną całość.